DĚTI, KTERÉ SI PAMATUJÍ ZÍTŘEK

Radim Kaufmann

Děti, které si pamatují zítřek

Radim Kaufmann

Mysteriózní psychologický thriller

Tiráž

© 2026 Radim Kaufmann

Tento román je fikce. Veldhaven, projekty PALIMPSEST a MERIDIAN i mechanismus přenosu vzpomínek do minulosti jsou autorskou spekulací. Nejde o popis existující technologie ani o psychologický či léčebný postup.

Ilustrace: Kaufmann Creative AI Studio©. Autorská fotografie: poskytnuta autorem. Česká digitální edice 2026 · druhá sazební verze; zdrojový rukopis, obrazový registr a kontrolní protokoly tvoří samostatné výrobní podklady.

Editorial

Nejistotu budoucnosti obvykle svěřujeme dospělým. Plánujeme, pojmenováváme rizika a někdy si namlouváme, že tím získáváme právo rozhodovat za druhé. V této knize se znalost toho, co přijde, ocitá u dětí. Ani taková znalost jim však nebere právo být dětmi.

Příběh Evy a Niny vyrůstá z otázky, jak daleko může zajít láska, než se změní v požadavek. Ztracenou vzpomínku nelze nahradit důkazem, že se něco opravdu stalo. Blízkost ale nemusí skončit tam, kde končí možnost vrátit minulost.

Přeji ti čtení, v němž vedle záhady zůstane místo i pro obyčejný pokoj z krabice, nezdařený vtip a slib platný jen do snídaně.

Radim Kaufmann

Obsah

1. Do snídaně 7

2. Cizí pastelky 20

3. Čtyři rohy 34

4. Věci, které se opravují 48

5. Bez jmen 61

6. Severní sloup 75

7. Rezervace 89

8. Není to přesně ono 104

9. Žlutá 119

10. Papírový přívoz 133

11. Co zůstalo na fotografii 148

12. Právo nevědět 163

13. Poslední replika 177

14. Dvě správná rozhodnutí 191

15. Přijímače 205

16. Naše jména 219

17. Bezpečný výstup 233

18. Kolo bez rukou 247

19. Devět sekund 261

20. Vymazaná replika 276

21. Rozhodovat za ostatní 291

22. Nová trasa 305

23. Ruka v obraze 319

24. Místo po matce 333

25. Devatenáct 347

26. Náš souhlas 361

27. Bez dětí 374

28. Ostrov 387

29. Druhá možnost 401

30. Cizí příběh 415

31. Číslo nestačí 429

32. Rozhodnutí dospělých 442

33. Hala bez dětí 456

34. Zůstat na místě 469

35. Co se nestalo 482

36. Do snídaně 495

1. Do snídaně

Jenom jednu noc

Praha, 4. dubna 2036

„Jenom do snídaně," řekla Nina.

Eva držela klíč v zásuvce a snažila se vzpomenout, co tam ještě chtěla zamknout. Zápis ze sezení ležel na stole pod hrnkem. Přemístila hrnek, vložila desky do zásuvky a otočila klíčem.

„Slyšela jsem tě."

„Ale neodpověděla."

Nina seděla na koberci u okna. Boty měla vyzuté a jednu ponožku staženou pod patou. Kolem ní ležely pastelky, papíry a krabice od čaje, do které vystřihla dveře. Na židli čekal batoh tak napěchovaný, že se jeho přední kapsa nedala zapnout.

Eva se podívala na hodiny. Čtvrt na šest. Klářina matka měla přijet v půl.

„Domluvily jsme se, že uvidíme, jak ti bude.“

„Mně je dobře.“

„Dneska jsi byla unavená.“

„Protože jsme včera musely brzo vstávat.“

Eva zvedla ze stolu propisku, stiskla její konec a zase ji položila. Na včerejší kontrolní měření paměti musely dorazit na sedmou. Nina pak cestou do školy usnula v tramvaji opřená o její paži. Dnes ráno se probudila s pláčem, ale odmítla o tom mluvit. Teď se jí Eva chtěla zeptat znovu.

Nina přestala stříhat.

„Nedělej ten obličej.“

„Jaký?“

„Ten, když už víš, co řekneš, ale chceš, abych to řekla já.“

Eva si sedla na kraj křesla. Pružina uvnitř krátce vrzla. Už několik měsíců měla zavolat čalouníkovi; před některými dětmi se za ten zvuk omlouvala, jiné se ho pokoušely zopakovat.

„Mám o tebe strach,“ řekla.

„Já vím.“

Nina znovu vzala nůžky. Nestříhala dál. Palcem přejížděla po jejich plastovém očku.

„A když tam pojedeš a nebude ti dobře?“

„Zavolám.“

„I kdyby ostatní chtěly, abys zůstala?“

„Budeme tam dvě.“

Eva přikývla. Věděla to. Věděla také, že Klářina matka by pro Ninu kdykoli přijela nebo ji přivezla. Přesto si v duchu prošla cestu přes město, dobu, kterou by jí zabralo obléknout se, místa, kde se večer nedalo zaparkovat.

„Máš nabitý telefon?“

Nina odložila nůžky tak opatrně, až se Eva zastyděla.

„To znamená ano?“

„Znamená to, že se ptám, jestli máš nabitý telefon.“

Dceři se změnil obličej. Ne moc. Stačilo, že přestala zvedat hlavu.

Eva si protřela čelo.

„Ano. Můžeš tam přespat.“

Nina na ni chvíli hleděla, jako by čekala další větu. Potom vyskočila, zvedla batoh a položila ho Evě k nohám.

„Je tam kartáček a modrý pyžamo. A číslo na tebe už má.“

„To vím.“

„A Klářin táta nekouří doma.“

„Nino.“

„To jsi říkala minule.“

Eva se usmála, ale Nina ještě neskončila. Rozepnula hlavní kapsu a ukázala jí zmačkaný papír s adresou. Bylo na něm i jméno psa a pod ním dvakrát podtržené slovo NEKOUŠE.

„Dobře,“ řekla Eva. „Stačí.“

Nina papír schovala. Zapínala batoh s takovou energií, že se do zipu zachytil rukáv pyžama.

Eva natáhla ruku. Nina batoh otočila k sobě.

„Já to zvládnu.“

Rukáv pomalu vytáhla, uhladila a začala znovu.

Eva nechala ruce v klíně.

Z chodby se ozvalo cinknutí výtahu a hlasy lidí z kanceláře o patro výš. Poslední klient odešel před půlhodinou. Nina k ní po škole přišla s Pavlem, který musel večer dokončit práci v dílně, a zatímco Eva seděla vedle v ordinaci, stavěla v pracovně dům. Nejdřív jí přes zavřené dveře podávala hotové kusy nábytku. Pak se pustila do kreslení.

„Můžu si vzít tu krabici?“ zeptala se.

„Od čaje?“

„Je z ní čekárna.“

Eva se podívala na vystřižené dveře. Uvnitř byly dvě lavice z přehnutých proužků kartonu. Jedna se bortila.

„Samozřejmě.“

„Ale potřebovala bych ještě jednu.“

„Doma budou.“

„Doma jsou moc velký.“

Nina se vrátila na koberec, přisunula si papír a chvíli jej zkoumala. Pak modrou pastelkou přejela spodní okraj. Eva si všimla, že se hrot prodral až na druhou stranu.

„Nechceš podložku?“

„Už to mám.“

Papír nebyl obrázek pokoje. Táhla se přes něj dlouhá střecha s úzkými okny a pod ní několik vysokých sloupů. Nina vždycky kreslila zdi tak, aby bylo vidět dovnitř. Tady se linie sbíhaly kamsi za pravý okraj a Eva se v nich na první pohled nevyznala.

Mezi sloupy vedl ochoz. Dole zůstal široký prázdný prostor. Přes něj Nina natáhla modrou čáru, potom druhou a třetí.

Eva sklouzla z křesla na koberec. Koleno ji zabolelo.

„Co je to?“

Nina si obrázek přitáhla blíž.

„Čekárna.“

„Na vlak?“

„Nevím.“

Eva přikývla a počkala. U cizích dětí to uměla. U Niny jí ticho připadalo jako něco, co musí rychle spravit.

Dcera obrátila modrou pastelku mezi prsty. Byla skoro o polovinu kratší než ostatní.

„Tady nejsou židle,“ řekla Eva.

Nina ukázala na úzký pruh nahoře.

„Jsou tam.“

„Aha.“

„Ty se díváš dolů.“

Eva se naklonila. Na ochozu skutečně byly drobné obdélníky. Některé přerušovalo zábradlí, jiné ne. Jeden byl přeškrtnutý tak důkladně, že kolem něj papír zešedl.

„Pověz mi o tom obrázku.“

Nina zvedla oči.

„Jako v práci?“

Eva se nadechla.

„Jen se ptám.“

„Takhle se ptáš v práci.“

Měla pravdu. Eva to slyšela až teď, tu úmyslnou měkkost vlastního hlasu, pečlivě otevřenou otázku, za kterou čekala odpověď k použití.

„Promiň,“ řekla. „Líbí se mi, jak jsi udělala tu střechu. Zajímalo mě, kde jsi ji viděla.“

„Nevím.“

„Dobře.“

Nina se na ni ještě chvíli dívala. Pak vzala šedou pastelku a opravila jeden sloup. Z jeho boku udělala výstupek a spojila ho se střechou šikmou čarou.

„Ten je jiný,“ řekla Eva.

„Musí být.“

Dívka položila šedou pastelku vedle modré. Konce srovnala k sobě.

Eva si vybavila ráno. Nina stála v kuchyni bosá a tvrdila, že vodu nevylila. Pod stolem přitom bylo sucho. Eva si tehdy myslela, že se dítě ještě úplně neprobudilo. Uvařila čaj, našla ponožky a poslala ji vyčistit si zuby.

Teď se jí chtěla zeptat, jakou vodu měla na mysli.

Nina obrázek otočila kresbou k podlaze.

„Ty mě tam nepustíš.“

„Pustím.“

„Protože tohle je jenom obrázek.“

Eva seděla vedle ní a poslouchala, jak v topení proudí voda. Na protější stěně visely hodiny s vteřinovou ručičkou; některým klientům vadily, a tak je před sezením odnášela sem. Dnes je zapomněla vrátit.

„Domluvily jsme se,“ řekla.

„Tak proč se tak díváš?“

Na to neměla dobrou odpověď.

Nina se zvedla a šla k batohu. Po cestě si natáhla ponožku. Eva zůstala na zemi. Viděla bílou zadní stranu papíru a nepravidelné modré tečky, které prosákly skrz.

Zatelefonovala Klářina matka. Byla dole, ale nemohla najít správný zvonek.

Eva vstala a stiskla tlačítko u dveří. „Třetí patro. Výtah je vpravo.“

Nina už měla na sobě bundu.

„Dovnitř,“ řekla Eva a ukázala na rukáv.

Vyčníval z něj pyžamový top, který se při druhém zavírání znovu zachytil v batohu. Nina jej vyprostila, srolovala do kuličky a nacpala dovnitř. Tentokrát batoh nezapnula.

„Potřebuješ pomoct?“

„Teď jo.“

Eva přidržela látku, Nina táhla jezdcem. Zip hladce dojel až na konec.

„Vidíš,“ řekla dcera.

U dveří zazvonilo.

Klářina matka přinesla vůni venkovního vzduchu a sáček jablek, který zapomněla v autě. Za ní se objevila Klára v zelené mikině. Obě dívky začaly mluvit současně. Potřebovaly vědět, jestli se smějí dívat na film, jestli už je připravená matrace a jestli pes pořád žere papírové kapesníky.

Eva se přistihla, že poslouchá jen Ninu. Kontrolovala její hlas, rychlost řeči, to, jak stojí. Když se k ní Klářina matka obrátila, musela ji požádat o zopakování otázky.

„Do kolika pro ni zítra přijedeš?“

„Po snídani. V deset?“

„Klidně později.“

„V deset,“ řekla Nina.

Eva se na ni podívala.

„Máme ten ostrov,“ připomněla jí dcera.

Na kuchyňském stole doma čekal dům z velké krabice od bot. Stavěly ho po kouscích, většinou v neděli. Uvnitř byl stůl, dvě postele a okno, kterým se dalo protáhnout světlo z baterky. Říkaly mu ostrov, přestože kolem nebyla voda. Jméno mu Nina dala kdysi dávno a Eva už se nikdy nezeptala proč.

„V deset,“ potvrdila.

Klára zvedla krabici od čaje a nahlédla dovnitř.

„To je pro něj?“

„Ne. To je jiná budova.“

„Ale můžeme ji dát vedle.“

„Nemůžeme.“

Nina to řekla ostřeji, než zamýšlela. Klára krabici položila.

„Tak nemusíme.“

Chvíli bylo ticho. Nina se k ní přiblížila a otevřela papírové dveře prstem.

„Mohly bysme udělat obchod,“ řekla. „Z jiný.“

Klára přikývla.

Eva si dřepla, aby dceři zapnula bundu, ale Nina už držela zip u brady. Objala ji tedy kolem ramen. Pod tenkou látkou cítila ostrou hranu batohu.

„Kdyby cokoli—“

„Zavolám.“

Eva ji pustila.

Nina udělala dva kroky ke dveřím a otočila se.

„Ten papír tu nechám.“

Obrázek stále ležel kresbou dolů na koberci.

„Dobře.“

„Nedávej ho k ostatním.“

Eva pohlédla na police s deskami. „Nedám.“

„A neukazuj ho lidem.“

„Chtěla bych se na něj ještě podívat. Smím si ho vyfotit?“

Nina se zamračila.

„Proč?“

Eva zvažovala, co může slíbit. Chtěla se zeptat Pavla, zda podobnou budovu neviděli při některém výletu.

Nechtěla ale začít jednat za Nininými zády hned ve chvíli, kdy se snažila přesvědčit ji, že jí věří.

„Abych ho nemusela brát domů. A kdybych ho chtěla někomu ukázat, nejdřív ti řeknu komu a proč.“

Nina se podívala na Kláru, která čekala u výtahu.

„Jenom obrázek,“ řekla.

„Jenom obrázek.“

„Ne mě.“

„Ne tebe.“

Pak konečně odešla.

Druhý obrázek

Eva stála ve dveřích, dokud výtah nesjel dolů. V pracovně po Nině zůstala otevřená krabička pastelek a prázdné místo na židli. Bylo zvláštní, jak rychle vypadala místnost uklizeněji.

Zvedla obrázek a položila jej na stůl. Vyfotila ho pracovním telefonem bez jména a datum dopsala na samostatný lístek. Na chvíli ji napadlo dceři zavolat. Zeptat se na něco bezvýznamného, a přitom zjistit, jestli opravdu zní normálně.

Místo toho otevřela okno.

Z ulice doléhaly tramvaje. Někdo na protějším balkoně vyklepával utěrku. Eva posbírala pastelky a dala je do krabičky, ale modrou nechala venku. Hrot byl rozdrcený; bude potřebovat ořezat.

Na počítači čekaly tři nevyřízené zprávy. Jedna od účetní, jedna připomínka zítřejší porady a třetí od Claire Moreau, se kterou se seznámila na semináři před několika lety. Od té doby si občas napsaly kvůli článku nebo metodě, u které si nebyly jisté překladem.

Předmět zprávy zněl: *Viděla jsi něco podobného?*

Claire psala stručně. Rodiče jedné dívky souhlasili se sdílením odidentifikované kresby pro konzultaci. Zajímalo ji, zda Eva nepoznává místo nebo obraz z nějaké hry. Zatím neměla žádné vysvětlení a nechtěla je dítěti nabízet.

Eva otevřela přílohu.

Kresba byla barevnější než Ninina. Vlevo visel červený obdélník, snad reproduktor, a nahoře vedla řada malých oken. První, co Eva poznala, byla střecha.

Položila Ninin obrázek vedle obrazovky.

Francouzská dívka kreslila halu z druhé strany. Eva si to uvědomila podle ochozu: na papíře se táhl doprava, v příloze doleva. Sloupy se překrývaly jinak. Dveře, které

Nina nechala malé a daleko, zabíraly na cizím obrázku téměř celou spodní čtvrtinu.

Mohla to být hala z filmu. Nádraží. Místo v nějaké stavební hře, kterou Eva neznala.

Zvětšila přílohu.

Uprostřed stál sloup se zvláštním výstupkem. Cizí dítě jej nakreslilo z boku, takže bylo vidět, že výstupek není součástí sloupu, ale šikmou opěrou připevněnou ke střeše.

Eva přejela prstem po stejné čáře na Ninině papíře.

Na obou kresbách končila opěra těsně nad modrou hladinou.

2. Cizí pastelky

Královna v kabátu

Lyon, 4. dubna 2036

Inès dostala roli větru. Na seznamu stálo VÍTR A DALŠÍ ZVUKY a pod tím její jméno, zatímco Camille měla hrát královnu, která neuměla zavřít ústa. Královna měla šestnáct vět. Vítr neměl žádnou.

„Můžeš do toho dát hodně ze sebe," řekla učitelka.

Inès se nadechla a foukla jí do papírů. Dva listy sklouzly ze stolu. Děti na prvních židlích se rozesmály, ale Camille ne. Camille už držela korunu a chápala se jí, jako by právě zdědila pozemky.

„Tohle prosím ne," řekla učitelka.

„Hodně ze sebe," zopakovala Inès tiše.

Sedla si ke stěně tělocvičny. Na podlaze byl přilepený červený kruh pro místo, kde měla královna stát. Inès postavila obě chodidla vedle něj a roztáhla si na kolenou text. Když Camille přečetla svou první větu, hned věděla, co je špatně. Camille ji řekla celou najednou. „V tomhle království se nikdo nebude smát.“ Přitom před posledním slovem měla být mezera. Malá, aby všichni dostali čas zadržet dech.

Inès to zkusila šeptem. Bylo to mnohem lepší.

„Ty to stejně pořád komentuješ,“ ozval se vedle ní Louis.

„Já jsem zvuk.“

Učitelka zvedla hlavu. Inès se usmála tak, jak se usmíval její bratr, když tvrdil, že nic neprovedl. Byla to užitečná dovednost. U bratra fungovala skoro vždycky, u ní většinou jen poprvé.

Ráno se probudila moc brzy. Na jazyku měla chuť, jakou měly drobné mince, když je jako malá strkala do pusy. Neřekla to matce. Matka by se ptala, jestli do pusy něco dala, a pak by měla Inès dokazovat, že není malá. Včera při tom měření už jednou musela říct, že umí přečíst vlastní jméno. Muž u počítače se usmál a vysvětlil, že je to předepsaná otázka. Dospělí měli na hloupé věci předpisy.

Teď ve škole voněl lak z podlahy a z vedlejšího sálu se ozýval míč. Louis jí podal papír. Měla udělat pozadí k větru, nějaké stromy nebo mraky. Na lavičce ležela cizí krabice pastelek. U každé barvy bylo zlaté písmeno, které už někdo napůl oškrábal.

Vzala šedou. Nejdřív udělala čáru, na ni druhou, delší. Střecha přišla snadno. Nemusela vymýšlet, kde končí. Okna byla vysoko a některá se zdála světlejší než jiná. Pod nimi visela věc podobná krabičce, ale nevěděla, jestli krabička může mít otvor jako ústa. Vybarvila ji červeně. Skutečnou barvu neznala. Červená jí připadala správná, protože odtamtud něco vycházelo.

„To je továrna?“ zeptal se Louis.

Inès si přitáhla papír k břichu.

„Ještě to není.“

„Já se jen ptám.“

„Tak se ptej potom.“

Louis šel pomáhat s kulisou. Na podlaze po něm zůstal kousek zeleného provázku. Inès si ho bezmyšlenkovitě namotala na ukazovák a pak zase rozmotala. V hale na papíře bylo příliš mnoho místa. Lidi nechtěla kreslit, protože nevěděla, kde mají stát. Věděla jen, že tam byli.

Za pravým sloupem měla být další čára. Udělala ji, potom přitlačila, aby ji bylo vidět. Sloup nevypadal hezky. Vypadal, jako by se o něj někdo opřel a už se nenarovnal. Smazala spodní část gumou na konci tužky. Papír se začal třepit.

„Inès, teď.“

Zvedla hlavu. Všichni čekali.

„Vítr.“

Přiložila dlaně k ústům a foukla. Camille začala další větu dřív, než skončila. Učitelka zatleskala, že to stačí, a Inès znovu sklonila hlavu. Na modrou pastelku musela

dosáhnout přes nohu jiného dítěte. Byla krátká a hladká od cizích prstů.

Voda ji překvapila. Ne tím, že ji nakreslila, ale místem, kde skončila. Přetáhla modrou přes dveře a přes spodek sloupu. Nahoře nechala zábradlí. Nad ním bylo sucho.

V tu chvíli jí došlo, že se na obrázek dívá ze špatné výšky. Seděla přece na podlaze tělocvičny, jenže pod zábradlím měla pocit hlubokého prostoru, do kterého by mohla pustit pastelku. Zadržela dech a levou rukou se chytila lavičky.

„Je ti špatně?“

Učitelka stála před ní. Inès ruku stáhla.

„Ne.“

„Jsi nějak bledá.“

„To je tady světlo.“

Učitelka se podívala na strop a pak na papír. Dřepla si. To bylo horší než stát. Když si dospělí dřepli, znamenalo to, že už se rozhodli být hodní.

„Co se tam stalo?“

Inès nevěděla. A nechtěla říct, že neví. Na obrázku byla voda a někdo by se teď měl leknout. Jenže učitelka jen čekala, s jedním prstem položeným na koleni.

„Je to místo,“ řekla Inès.

„To vidím. Jaké místo?“

Ve vzdáleném rohu tělocvičny Camille zkoušela korunu před oknem. Její odraz byl slabý, skoro průhledný. Inès si představila, jak učitelka vezme obrázek a ukáže ho

ostatním. Jak řekne, že takový nápad by se dal použít. Třeba by vítr směl taky něco říct.

„Visí tam zvon," řekla.

Zvon tam nebyl. Rozhodně ho na papíře ještě neměla. Vzala žlutou pastelku, přidala malou stříšku u ochozu a pod ní obrácený pohár.

„Ten zvoní, když je voda vysoko."

Učitelka přikývla. „Aha."

To bylo všechno. Žádné ostatní děti nezavolala. Jen se zeptala, jestli se Inès chce napít. Inès zavrtěla hlavou a zakryla zvon dlaní.

O přestávce našla Camille u umyvadla. Korunu si položila na mýdlo a snažila se smýt žlutou barvu z palce. Inès stála ve dveřích a chvíli čekala, jestli se jí na obrázek zeptá. Nezeptala.

„Tu první větu můžeš říct pomaleji," navrhla Inès.

„Já vím."

„Ale tys ji řekla rychle."

Camille pustila vodu silněji. „Protože jsem nevěděla, kdy přestaneš foukat."

Inès se podívala na korunu. Jeden zub se namočil a ohnul. Chtěla na něj upozornit, jenže by to teď vypadalo, že hledá další chybu. Místo toho zavřela dveře, aby na ně nebylo z chodby vidět.

„Můžeme si to zkusit," řekla. „Jenom spolu."

Camille ji podezíravě pozorovala. Inès si dala dlaň před ústa a foukla tak tiše, že to připomínalo vařící konvici. Camille se zasmála. Potom řekla svou větu,

tentokrát s mezerou před posledním slovem. Zněla dobře. Skoro tak dobře, jak by ji řekla Inès, a právě proto to bylo těžké přiznat.

„Jo," řekla nakonec. „Tohle."

Camille si osušila ruce a zvedla korunu. Všimla si rozmočeného zubu. Inès vytáhla z kapsy dvě kancelářské sponky, které nosila na opravy papírových věcí. Přidržely ohnutý kousek mezi prsty, sponky nasadily z obou stran a chvíli čekaly. Camille se dívala, jak voda stéká po keramice do odpadu.

„Ty jsi chtěla tu roli?" zeptala se.

„Ne. Chtěla jsem být kanalizace."

Camille se znovu rozesmála. Tentokrát to Inès potěšilo bez dalšího důvodu. Vrátily se do tělocvičny spolu. Korunu nesla Camille, sponky zatím zůstaly v papíru. Inès si řekla, že si o ně před odchodem musí říct, protože doma žádné další nemá. Zapomněla na to hned, jak uviděla svůj obrázek ležet na lavičce. Někdo ho posunul o kousek blíž k okraji. Nic na něm nezměnil, ale jí se přesto zdálo, že na něj někdo sáhl víc, než směl.

Na konci hodiny měla papír odnést do učebny mezi ostatní kulisy. Neudělala to. Přeložila ho tak, aby modrá zůstala uvnitř, a strčila do desek s textem. Když jí Louis vracel poslední pastelku, byla na jeho dlani modrá skvrna.

„Ta je moje," řekl a ukázal na zelenou v jejím rukávu.

Inès ji vytáhla. Ani si nevšimla, že ji tam schovala.

„Nechtěla jsem si ji nechat."

„Já nic neříkám.“

Právě to jí vadilo nejvíc.

Za kuchyňskými dveřmi

Doma našla bratra u lednice. Jules držel hrnec s rýží, jedl přímo z něj a sledoval telefon opřený o máslo. Bylo mu sedm a jedl tak usilovně, jako by mu někdo slíbil, že z prázdného hrnce na konci vypadne dárek.

„Nesahej na sýr,“ řekl, aniž se otočil.

„Já nechci tvůj sýr.“

„Je na večer.“

„Tak není tvůj.“

Jules konečně vzhlédl. Všiml si desek, které svírala pod paží.

„Královna?“

„Vítr.“

Položil lžíci. Na okamžik vypadal, že se začne smát, ale pak přistoupil ke dveřím, postavil se za ně a vysunul jen hlavu. Mluvil nosem, hlasem jejich někdejšího souseda.

„Dobrý večer, jsem revize ovzduší. Někdo tu vypustil neohlášený poryv.“

Inès se nechtěla smát. Byla ještě naštvaná ze školy. Jules ale ukázal nad hlavou dva prsty jako větrnou korouhev a začal se otáčet i s dveřmi. Přiskřípl si vlastní ponožku.

„Technická závada,“ prohlásil.

Inès se smála dřív, než se rozhodla. Ten hlas používali už dlouho. Když byla menší a matka se vracela z práce pozdě, vymýšlela pro Julese za kuchyňskými dveřmi celé pořady, které pak spolu opakovali. Jednou byl kontrolor, který počítal díry v sýru a jednu pohřešoval. Jules tehdy odmítal jít spát, dokud ji nenajdou. Teď na dveřích zůstával malý důlek v místě, kde do nich při jednom představení narazil hrncem.

„Mohl bys mě to naučit,“ řekla.

„Co?“

„Ten hlas. Na zkoušku.“

Jules pokrčil rameny, ale měl radost. Poznala to podle toho, že se hned začal tvářit otráveně.

„Nesmíš tak moc tlačit. Poslouchej.“

Zkusila to po něm. Nešlo jí to. Zněla spíš jako někdo, kdo má rýmu. Jules předvedl hlas znovu, pomaleji. Pak přišla matka a oba najednou přestali, jako by je přistihla při něčem zakázaném.

„Mám volat hasiče?“ zeptala se matka při pohledu na hrnec.

„Jen větrnou službu,“ řekla Inès.

Matka se zasmála. Potom jí položila ruku na rameno a oznámila, že volala paní učitelka.

Smích skončil.

Nechtěla nikam jít. Slíbili jí doma, že po včerejším měření má od doktorů na dlouho pokoj. Matka vysvětlila, že Claire není doktor, ke kterému jdou kvůli nemoci, že ji už znají a že by si jen ráda promluvila o obrázku. Inès se zeptala, jestli může říct ne. Matka se zarazila.

„Můžeš říct, že o něčem mluvit nechceš.“

„To není stejný.“

Jules se mezitím velmi tiše vrátil k rýži. Inès chtěla, aby něco řekl. Aby použil ten hlas a všechno zrušil. Jenže v těchhle chvílích měl najednou jen sedm a stačilo mu nabídnout další bochánek.

Nakonec šly. Inès si vzala desky sama, aby jí je matka nemusela hledat v batohu. Cestou se dívala z okna tramvaje na odrazy sedících lidí. Matka se dvakrát nadechla, že něco řekne, a dvakrát mlčela. To bylo lepší než mluvení, ale jen o trochu.

Claire měla ve své pracovně nízký stůl a na něm dřevěné kostky. Inès je znala z předchozích návštěv, když se rodiče rozešli a ona nějakou dobu před školou zvracela. Tehdy Claire nikdy neříkala, že musí být statečná. Za to ji Inès měla ráda. Dnes ale nemohla rozhodnout, jestli se jí pořád smí líbit člověk, ke kterému ji přivedli kvůli jednomu papíru.

„Mám ho položit tady?“ zeptala se.

„Jestli chceš.“

„Kvůli tomu jsme přišly.“

Claire přisunula krabičku kapesníků dál od kraje. „Tak mi řekni, co bys dneska chtěla ty.“

Inès zvažovala odpověď. Chtěla být královnou. Chtěla vrátit ráno do chvíle před tím, než si sedla na lavičku. Chtěla, aby se matka nepokoušela nenápadně číst její obličej.

„Aby mi nikdo nebral moje věci.“

„Obrázek si odneseš.“

To bylo něco konkrétního. Inès otevřela desky.

Claire si papír prohlížela dlouho, ale neřekla, že je krásný. Zeptala se, které části chce Inès ukázat. Dívka popsala střechu, okna a ochoz. U červené krabičky se zastavila.

„Je to rádio?“ zeptala se matka.

„Nevím.“

Claire se k matce otočila. „Nechme Inès, aby nám to řekla po svém.“

Inès ucítila malou, nepěknou radost. Dospělou právě opravili před ní. Hned potom se jí matky zželelo, protože stáhla ruku z opěradla a položila ji do klína.

„Něco z toho jde,“ dodala Inès. „Ale já nevím co.“

„Zvuk?“

„Asi.“

Claire nic nenapsala. Inès čekala, že se zeptá, co zvuk říká, ale místo toho chtěla vědět, kdy začala kreslit. Inès popsala tělocvičnu, cizí pastelky i roli větru. Zmínku o zvonu přeskočila. Ležel na papíře žlutý a drobný, tak málo podobný všemu ostatnímu, že ji překvapovalo, že na něj obě ženy hned neukázaly.

„Mohla jsi takovou halu někde vidět?“ zeptala se Claire.

Inès si vybavila nádraží, kde s matkou čekaly na zpožděný vlak, ale to mělo jiný strop. Pak velký obchod se sportovními věcmi. Věděla, že to není ono, jenže nevěděla odkud.

„Třeba,“ řekla.

Byla to bezpečnější odpověď než ne.

Claire přikývla. Probraly filmy, hry a školní materiály. Inès se nejdřív snažila pomoci, potom jí připadalo, že musí odhalit nějakou správnou věc a jen se jí to nedaří. Začala si šoupat nohama o koberec.

„Dnes už nemusíme hledat,“ řekla Claire.

„Tak proč jsme to hledaly?“

„Protože jsem chtěla zjistit, jestli něco poznáš. Neznamená to, že máš něco poznat.“

Inès se podívala na matku. Ta přikývla příliš rychle.

Když se Claire zeptala na možnost poradit se s kolegyní, vysvětlila přesně, co chce poslat: fotografii kresby bez jména, bez jejího obličeje, bez adresy. Nechtěla posílat celou jejich návštěvu. Inès se zeptala,

jestli ta kolegyně rozumí francouzsky. Claire řekla, že trochu, a že si spolu píšou i anglicky.

„A co když řekne, že je to ošklivý?“

„Na to se jí ptát nebudu.“

Matka souhlasila. Inès si vyžádala, aby dostala původní papír ještě dnes. Claire slíbila, že fotografii nejdřív ukáže jí. Inès se dívala, jak na obrazovce opravuje ořez, aby nebyla vidět jména na deskách pod obrázkem. Žlutý zvon tam zůstal.

Mohla ho ještě vymazat. Mohla říct, že ho přidala sama a že se nepočítá. Jenže pak by obě ženy chtěly vědět, co ještě přidala a co si vymyslela. Z možná zajímavého obrázku by byl obrázek dítěte, kterému se nedá věřit.

„Takhle?“ zeptala se Claire.

Inès kývla.

Domů šly pěšky část cesty. Matka koupila dva malé bochánky a jeden zabalila pro Julese. Inès nesla desky před sebou oběma rukama. Na rohu ulice někdo stěhoval skříň a musel ji otočit, aby prošla dveřmi. Z otvoru v zadní desce bylo vidět skrz až na světlou zeď.

„Můžu si zítra vzít na zkoušku tvůj kabát?“ zeptala se.

„Na vítr?“

„Královna ho nemá. Možná ho bude potřebovat.“

Matka se usmála. Inès také, ale pod deskami měla zpocené dlaně. Doma si sedla ke stolu a podívala se na zvon. Byl tak malý, že by šel schovat pod nehet.

V pokoji si ještě jednou zkusila královninu větu. Před posledním slovem udělala přesně tu mezeru, kterou ráno chtěla naučit Camille. Teď však čekala příliš dlouho. Ticho jí připomnělo prostor pod zábradlím a zapomněla, co měla říct. Z kuchyně ji zavolal Jules, že kontrolor našel chybějící díru. Odpověděla mu jeho vlastním hlasem, hlasitěji, než bylo nutné.

Zvon nevygumovala. Jen na druhou stranu papíru napsala dnešní datum, aby zítra nemusela znovu odpovídat, kdy to nakreslila.

Vydavatelský tým

Děti, které si pamatují zítřek

Vedení a spoluautoři

Autor a vydavatel: **Radim Kaufmann**

Šéfredaktor: **Radim Kaufmann**

Spoluautoři: **Claire Whitaker, Spencer Reed, Julian Hartwell, Tessa Monroe, Gavin Rhodes, Naomi Fletcher, Wesley Porter**

Redakce

Vedoucí redakčního provozu: **Erin Caldwell**

Akviziční redaktor: **Camille Foster**

Vedoucí knižní řady: **Audrey Nolan**

Odpovědný redaktor titulu: **Owen Barrett**

Vedoucí rubriky: **Marissa Cole**

Koncepční redaktor: **Nora Callahan**

Stylistický redaktor: **Lydia Shaw**

Jazykový redaktor: **Maya Chen**

Jazykový korektor: **Leah Winters**

Obrazová podoba

Výtvarný ředitel: **Vera Hollander**

Knižní grafik: **Jasper Vaughn**

Grafik knižních obálek: **Roman Blake**

Obrazový redaktor: **Celeste Rowan**

Ilustrátor: **Hazel Corbin**

Vydavatelský tým

Děti, které si pamatují zítřek

Sazba a výroba

Sazeč: **Fiona Ashby**

Vedoucí výroby: **Meredith Sutton**

Specialista na elektronické knihy: **Devin Cho**

Kaufmann Creative AI Studio©

Kreativní ředitel studia: **Nolan Pierce**

Výtvarnice návrhů obálek a scén: **Ivy Carver**

Ilustrátorka výukových materiálů: **Lucia Vega**

Specialista na retuš a obrazovou postprodukci: **Felix Archer**

Původní ilustrace a výtvarná koncepce © Kaufmann Creative AI Studio. Autorské údaje a licence převzatých fotografií, reprodukcí a dalších děl zůstávají uvedeny u příslušných děl a v obrazových kreditech této knihy.

Tým vydavatelství

Doplněná tiráž · 17. listopadu 2026